

La Història els jutjarà

La desaparició de François Mitterrand propiciarà que el duel polític entre ell i el general De Gaulle es perllongui més enllà del seu pas decisiu per la França del segle XX.

La Història, amb majúscula, era l'escenari predilecte dels últims mesos de vida de François Mitterrand. Si bé fonamentalment dedicat a un combat d'una dignitat esfereïdora contra una malaltia que li minava el cos, però entossudit a no deixar que posés fi a les raons per les quals li valia la pena de viure, Mitterrand va intentar, durant els últims mesos de mandat, d'esculpir el motllo de com volia ser recordat.

Des del 1993, el que veien els francesos era un president de la República greument malalt, obligat a deixar en mans d'un govern d'un signe polític contrari del seu la immensa majoria dels afers quotidians i aparentment despreocupat per les picabaralles que es multiplicaven, "per allà baix", entre els candidats a succeir-lo. Més monarca republicà que mai, més *déu* que no s'havia complagut a mostrar-se mai, més *esfinx* que no en cap altre moment dels seus cinquanta anys de vida política, François Mitterrand es preparava per entrar en la Història. O, més exactament, llavorava la seva imatge perquè la Història jutgés qui havia estat el més gran: si ell o el general Charles De Gaulle.

A través del temps, a través de les diferències polítiques i personals, a través de tot el que els unia i els separava alhora, De Gaulle i Mitterrand han recorregut i protagonitzat, al llarg d'aquest trasbalsat segle XX, molts dels capítols més transcendents de la història de França. I, des de les 8.30 del 8 de gener de 1996, el seu duel comença a perllongar-se més enllà de la seva presència física.

Charles De Gaulle és el veritable "pare

de la pàtria" de la França de la segona meitat de segle. François Mitterrand serà recordat com un dels pares de la construcció del somni europeu —es faci realitat o no, aquest somni—. Tots dos eren tenaços, tenien allò que se'n diuen qualitats d'un visionari, estaven entestats a dotar a França dels mitjans que li permetessin de tenir independència de criteri en el concert de les nacions, el terme *grandeur* era pronunciat per tots dos amb una delectació evident. Tots dos es refiaven gairebé en exclusiva d'ells mateixos, a cap d'ells dos no li agradava que ningú posés en qüestió la seva autoritat. I, tanmateix, un món els separava.

Quan el general De Gaulle, aleshores de cinquanta anys, llança el 18 de juny de 1940 des de Londres la crida a la resistència contra l'invasor alemany, el sergent François Mitterrand, de vint-i-quatre anys, és presoner de guerra a Alemanya.

Durant la Segona Guerra Mundial el

paper de De Gaulle es pot descriure amb transparència i concisió: era el cap visible de la França lliure. El de Mitterrand és més vidriós: funcionari del règim col·laboracionista de Vichy, de primer, dirigent de la resistència interior, després; fosc i clarianes es confonen en una amalgama que l'acompanyarà al llarg de tota la trajectòria política i personal.

De Gaulle era sobretot un militar; Mitterrand sobretot un polític. Potser una bona raó perquè la seva primera presa de contacte fos un desastre: des del primer moment, tots dos van ser conscients que es detestaven. De Gaulle es va apartar del règim "partitocràtic", com qualificava la IV República; Mitterrand, en canvi, s'hi sentia plenament al seu aire: hi va ser ministre onze vegades —la primera, tan sols amb trenta-un anys.

Quan, en plena crisi algeriana, De Gaulle va ser cridat per segon cop a "sal-

EPA

"François Mitterrand est mort". França ha recordat aquests dies la figura política de Mitterrand.

var la pàtria" i va elaborar la Constitució del 1958, que instaurava una V República fortament presidencialista, Mitterrand s'hi va oposar ferotgement, denunciant-la amb l'apel·latiu de "cop d'estat permanent". Trentatres anys després, instal·lat al palau de l'Elisi, es va dotar de l'aura més perfecta que hagi existit fins ara del "monarca republicà" que consagra la constitució de De Gaulle.

Charles de Gaulle deia que tenia "una certa idea de França". Mitterrand assegurava que ell, en canvi, coneixia França "carnalment". Tots dos han definit com ningú més la França contemporània i han volgut deixar-hi les empremtes personals respectives. Ara, el camp ha quedat lliure per a establir balanços, aventurar comparacions i airejar sense noses un duel que tots dos, volent-ho o no, van buscar.

Perquè, evidentment, a partir d'ara la Història els jutjarà. **Jordi Ferrerons (París)**